

DIVIŠ & CASADO

ilustrace DOWIS & KREJČÍ

NEDÁŠ, DOSTANEŠ!

SPORTOVNÍ POHÁDKY NA DOBROU NOC

bambóok[®]

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Petr Diviš, Roman Casado

Nedáš, dostaneš!
Sportovní pohádky na dobrou noc

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6939. publikaci

Ilustrace Alex Dowis, Martin Skam Krejčí
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 112
Vydání 1., 2018

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2018
Cover Illustration © Alex Dowis, Martin Skam Krejčí

ISBN 978-80-247-1038-9 (ePub)
ISBN 978-80-247-1034-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-0744-5 (print)

Obsah

O rozepři sportovních rukavic	7
O mlsném fotbalovém míči	14
O hokejce, která tuze ráda faulovala	20
O raketě a tenisáku, co z něj byla málem půlka ...	29
O pneumatice, které by se točila hlava, kdyby nějakou měla	38
O hudrající šišce a kouzelném zajíci	46
O biatlonové flintě, která byla při chuti	55
O koupací čepici, která byla na pólo	64
O šachovém králi a šílené královně	71
O nadmíru moderním pětiboji	80
O kulečnickové kouli, která vyletěla ze stolu	87
O bramborové medaili, která spadla z nebe	94
O tom, co mají všechny sporty společné	103

POHÁDKA

O rozepři sportovních rukavic

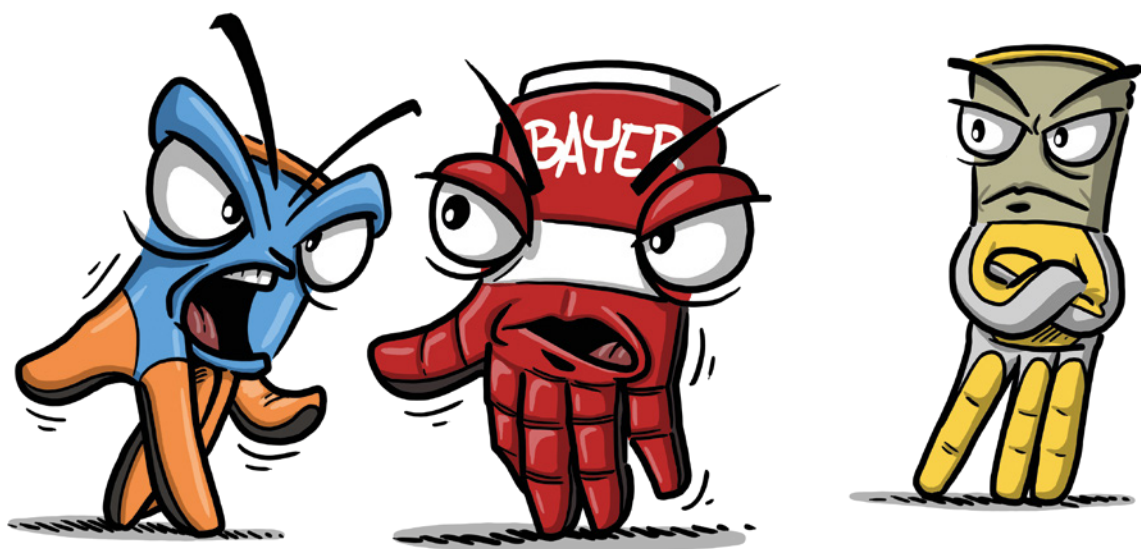
Když se sejdou sportovní rukavice, je z toho obyčejně pořádná mela. Zpravidla to vždycky dopadne stejně. Začnou se dohadovat, která z nich je lepší, hezčí, významnější, důležitější, šikovnější, obratnější, prostě větší hvězda.

„Největší hvězdy jsme tady samozřejmě my!“ naparovaly se jako obvykle fotbalové brankářské rukavice. „Brankáři nás mají v úctě, protože jim pomáháme chytat góly,“ tvrdily.

„To jo, ty vás mají v takový úctě, že na vás při zápase každou chvíli plivou,“ posmívaly se jim hokejové rukavice.

„To aby jim nevyklouz míč, když ho chytmem,“ bránily se nasupeně brankářské rukavice. „Ale pořád lepší trocha plivání než páchnout potem na sto honů jako někdo, že jo? Žádný rukavice nijak zvlášť nevoněj, ale ty hokejový páchnou ze všech nejvíc! Ještě že nemáme nos, to bysme tady umřely smrady,“ předstíraly fotbalové rukavice, jak padají do mdlob.

„Fakt je, že teda nevoníme, ale to proto, že hokejisti v jednom kuse pořádně dřou a makaj a neválej se jenom po zemi jako ty vaše fotbalový slečinky,“ nedaly se zahanbit hokejové rukavice. „My jsme tvrdý, žádný saláti! Můžete do nás klidně sekat hokejkou, a nic se nám nestane. Jsme totiž v podstatě takový rytířský rukavice! A hokejka, to je náš meč,“ bájily.

„Prý hokejka a meč! K smíchu!“ ozvaly se z rohu šermířské rukavice. „S pravým mečem tady umíme zacházet jedině my!“ zvolaly a zašermovaly sebou zprudka, aby dokázaly, že nemluví jen tak do větru.

„Pche, dyť tomu vašemu kordu se snad ani meč říkat nedá!“ snažily se je zesměšnit hokejové rukavice.

„Co je to kord?“ ptaly se nechápavě fotbalové rukavice.

„To je takový dlouhý štíhlý ohebný meč, který se používá při sportovním šermu,“ vysvětlovaly ochotně šermířky.

„Spíš je to taková dlouhá anténa,“ smály se hokejové rukavice. „A když si sportovní šermíři navlečou ty svoje mundúry a na hlavu si narazej síťovanou masku, nevypadaj ani trochu jako rytíři. Podobaj se spíš včelařům! He he, v tom svém děsném úboru maj teda pořádnou ránu!“ popichovaly je dál.

„Tak dost!“ bouchly do stolu boxerské rukavice, až všechny ostatní nadskočily leknutím.

„Jestli tady má někdo pořádnou ránu, tak my! A nechtějte to někdo zažít na vlastní kůži!“ zahrozily.

„Všechny, jak tu jsme, se přece dobrovolně shodneme, že na boxerky nikdo nemá,“ pravily smrtelně vážně, sevřely se v pěst a výhružně poklepávaly jedna o druhou.

„No to si nejsem tak docela jistá,“ namítla nesměle golfová rukavice. „Žádná z vás tady, dámy, určitě nemáte na mě. Peníze. Jsem totiž k nezaplacení! Když mě podepíše nějaký slavný golfista a hodí mě do publika, diváci se mezi sebou můžou utlouct, jen aby mě dostali.“

„A tak to my tě utlučeme i zadarmo!“ zvolaly boxerky směrem k té golfové nebožačce.

„Bez urážky, vy boxerky jste takové oblé a měkoučké, to ano, ale nejste prstové rukavice, a to prostě není ono,“ mírnila je golfová parádnice. „Vždyť vy jste takové obyčejné... ehm, palčáky,“ ušklíbla se. „Takže nejste zrovna vrcholem elegance, jak jistě uznáte.“

„No a co má bejt? Rozhodně jsme pěknější než třeba tadyhle baseballová rukavice. Podívejte na ty její sran-dovní obří prsty. Mezi palcem a ukazovákem má dokonce nějakou blánu, nebo co to je. Ta teda vypadá!“

„No dovolte! Jsem prostě pořádně velká, aby se mi líp chytal míček,“ prohlásila baseballová rukavice. „Pořád

lepší mít obrovský a spojený prsty než je mít v pŕlce ustřižený jako někdo,“ otočila se významně k cyklistickým rukavicím.

„Hele, klídek. Máme je ustřižený, aby měl cyklista v prstech větší cit. Náhodou to vypadá dost drsně,“ bránily se cyklistické rukavice.

„Prej drsně!“ vyprskla baseballová rukavice. „Dřív si prsty u rukavic stříhaly holky, aby jim byly vidět nalakovaný nehty. To mi nijak moc drsný nepříjde! Vy jste mi ale jemňoučkej páreček!“ smála se.

„Někdo tady má párek?“ zeptaly se fotbalové rukavice, které začínaly mít hlad.

„Ale žádněj párek k jídlu. Párek jako pár, prostě dvě,“ vysvětlovala jim baseballová rukavice.

„Podívejte, lepší je mít prsty ustřižený v pŕlce než mít prsty jenom tři jako támhle ta kulečnicková nádhera. Ta je teda fakt dost neúplná!“ řehtaly se cyklistické rukavice na celé kolo, aby od sebe odvedly pozornost.

„To je toho!“ ohradila se rukavice na kulečník. „Já žádný míče chytat nemusím. Hráči si mě berou, aby jim líp klouzalo tágo mezi prstama. A mezi prsteníček

a malíček si tágo prostě nikdo nestrká, to je jasný. Navíc se kulečník hraje vevnitř, takže by bylo hráčům zbytečně horko, zapařily by se jim ruce a my bysme pak páchly jako víte kdo...“

„Tak ale teď už toho máme tak akorát dost!“ pochopily hokejové rukavice, že je řeč zase o nich. „Teď vám ukážeme, že umíme nejenom hrát hokej, ale taky se prát!“

„No tak určitě. Kdybyste se občas vypraly, tak byste třeba tak nepáchly...“ přisadily si fotbalové rukavice.

A jen to dořekly, začala rvačka. Velké, malé, palcové, ustrížené, tříprsté, všechny rukavice, co tam byly, se do sebe pustily a začaly si svoje názory vysvětlovat ručně.

Ale protože to byly rukavice, jednaly spolu v rukavičkách. To znamená, že se praly zdvořile, aby si moc neublížily. I tak je to ale dost vyčerpalo, a když se dopraly, popřály si slušně dobrou noc a usnuly jako nemluvnata.

Když šly kolem gumové rukavice, které se chystaly k úklidu, odfrkly si jen: „No jo, sportovní nádhery. Jistě se zas hádaly, která z nich je větší hvězda, ale aby nám někdy pomohly s úklidem, to ne,“ bručely nakvašeně.

A když po nich ten nepořádek uklidily, šly se taky uložit k spánku.

POHÁDKA

O mlsném fotbalovém míči

Jsem fotbalový míč. Děsně mlsný fotbalový míč. Dlouho jsem to o sobě nevěděl, ale je to tak. Pro pamlsek bych udělal cokoli. Ano, je to hrozné, já vím. Ale nemůžu za to.

Kdo za to může? No přece náš lajnař! Správce hřiště, nebo jak mu chcete říkat. Stará se o stadion. Seká trávník, vápnem maluje lajny neboli čáry na hřišti, zašívá síť v brankách a tak podobně.

Jednoho dne se u nás na hřišti měl hrát jeden moc důležitý zápas, a tak lajnař chtěl, aby všechno bylo přímo výstavní.

Zářivě zelený trávník měl pečlivě sestřižený, bělo-skvoucí lajny rovné jako podle pravítka, síť vypnuté

+

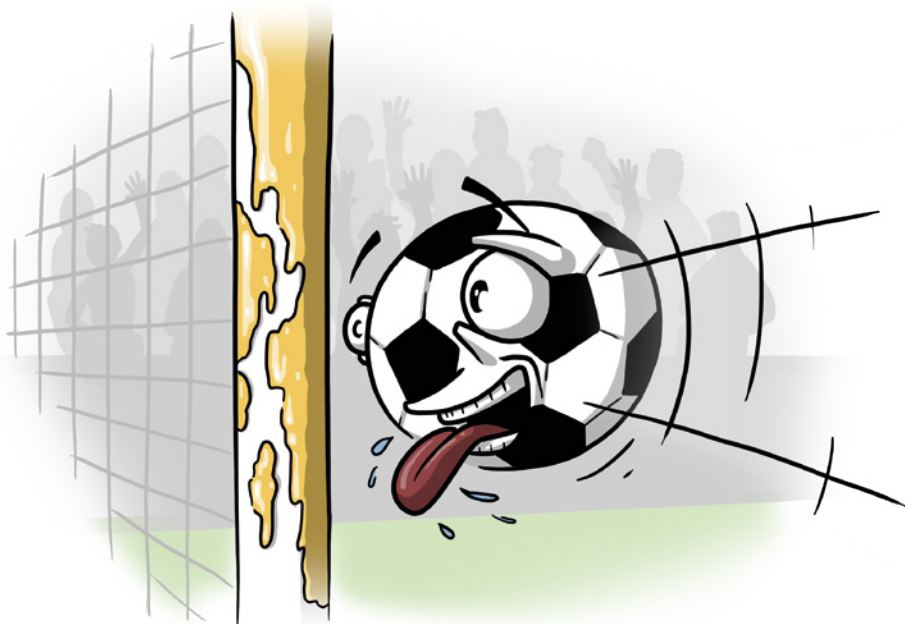
k prasknutí. Jen ty brankové tyče mu přišly nějak málo slavnostní.

Celou noc si lámal hlavu, co s nimi. A za kuropění na to přišel. „Namažu je medem!“ řekl si. „Pak se budou na sluníčku krásně lesknout, až budou fanouškům oči přecházet,“ mnul si ruce.

A protože to byl muž činu, hned se rozeběhl na stadion a všechny brankové tyče bez meškání pomazal řádnou vrstvou medu.

Tím to všechno začalo. Hned při první střele zápasu jsem totiž líznul tyčku. To se tak říká, když se balon o tyč jenom jemně otře a letí dál, mimo branku.

Chuť medu byla opojná. Jak jsem si poprvé líznul, byl jsem ztracen. Jen si to představte! Celou dobu do vás

někdo kope, lížete si nanejvýš rány, takže jakmile zkusíte med, olizujete se až za ušima, pokud nějaké máte.

No to se ví, že hned jak jsem to zjistil, nenápadně jsem upravoval svou dráhu letu, abych mohl nadále co nejvíc olizovat tyčky.

Cha, střelci se mohli vzteknout! Ať dělali co dělali, ať mířili sebelíp, neomylně jsem olizoval jednu tyč za druhou. Diváci se divili. Hlavy si mohli ukroutit. Ale já jsem si užíval!

Nedáš, dostaneš. To se říká ve fotbale, když někdo nepromění šanci a pak dostane sám gól. Tak já jsem si tohle pořekadlo upravil po svém: Nedával jsem góly, zato jsem dostával sladoučkého medu, co hrdlo ráčilo.

Tedy jen do té chvíle, než mě odhalil brankář hostujícího týmu. Moje chování mu přišlo krajně podezřelé. To bylo tak: Domáci kopali volný přímý kop neboli trestňák. Ten se kope za trest proti týmu, který fauluje nebo jinak poruší pravidla. No a ten gólman si šel postavit zed'.

Ptáte se, kde vzal cihly a maltu?

Ale ne, myslím zeď z hráčů. To znamená, že si několik jeho spoluhráčů stoupne do řady nějakých devět metrů od míče, aby se střelci hůř mířilo. Brankář si zeď rovná podle tyčky. Postaví se k ní a ukazuje fotbalistům ve zdi, ať se posunou doleva nebo doprava, zkrátka tak, aby nenechali žádnou skulinku, kudy by mohl balon proletět do brány. A jak se tak opíral o tu tyčku, přišla mu nějaká lepkavá.

„No to je snad... med!“ podivil se.

A bylo to. O přestávce vyzvonil svým spoluhráčům, že jsem strašně na sladké. A to se ví, že měl hned plán, jak na mě, abych je během druhého poločasu co nejvíc poslouchal.

A tak si hoši z hostujícího týmu pomazali hlavy medem. A aby toho nebylo málo, do kopaček si nastrkali zákusky! Od kremrolí přes rakvičky až po špičky. Sice se jim pak po hřišti mnohem hůř běhalo, ale to vlastně ani nemuseli. Sám jsem radostně skotačil od jednoho ke druhému a ládoval se medem a dortíky horem dolem.

Chudáci domácí... Byli u mě vždycky druzí. Nepomáhaly jim ani skluzy. To když hráč jede po zadku a snaží se zasáhnout balon nohama napřed. Vždycky když už to vypadalo, že do mě čutnou, já jim uhnul a uháněl za další dobrotou.

Ovšem brzy to se mnou začalo jít z kopce. Ztláskal jsem toho tolik, že jsem se po hrací ploše jen líně koulel. Mít nohy, sotva jima pletu. Byl jsem úplně celý zapatlaný od medu a čím dál tím těžší a těžší. No vážně. Už nebylo možné se mnou vůbec hrát. Kdo do mě zkusil kopnout, ukopl si palec.

Přiběhl rozhodčí, a když mě viděl, chudáka celého od medu, prohlásil: „To už není kopací míč. To je medicinbal! Dejte ho pryč!“

Medicinbal! Taková potupa! Víte vy vůbec, co to je? To je takový strašně těžký balon, který není na kopání,